

Μπένση. Ούτος ἐνῶ ἀπηγόρευσε εἰς τὸν Σωτηρόπουλον ὅπως λάβῃ γινῶσιν ἐγγράφων τινων, ἀφορώντων τὰ Θηβαϊκά, ὁ Σαμοθράκης, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Μπένσης ὑποπτεύετο, ὁ δὲ Σωτηρόπουλος—κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν του—περισσότερον τοῦ Μπένση, αἰφνης συνελήφθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου μαζὺ μετὸν Σαμοθράκην, **ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα**, ὅσα ῥητῶς ὁ Εἰσαγγελεὺς παρήγγειλε τῷ ὑπουργῷ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ Σαμοθράκης». Καὶ ἐκτοτε ἐπηκολούθησεν ἡ κρυφὰ ἀπὸ τὸν Σωτηρόπουλον τηλεγραφικὴ συνεννόησις μετὰ τοῦ ἐν Θήβαις ἐνεργούντος ἀνακριτοῦ Λέκα, ὡς νὰ ἦτο ὁ τότε ὑπουργὸς Σωτηρόπουλος Βελένδζας ὁ Β'.

**

Συμπέρασμα. Ἐὰν ὁ Σωτηρόπουλος δὲν καταδικασθῇ ἐλλείψει μαρτύρων διὰ δωροδοκίαν, θὰ καταδικασθῇ ἄφρευκτα ὡς διατελέσας καὶ αὐτὸς ἐν γινῶσι τοῦ ἐλλείμματος.

Καλεδάν.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Προχθές κί' ἐγὼ ἀντάμωσα αὐτὴ τὴν Περιστέρα! ἐμύριζ' ἐπανάστασι ἐδῶ καὶ δέκα μίλια, εἰς τὸ κορμί της ἐβλεπες τῆς λεβεντιάς ἀέρα, κί' ἀκόμη αἷμα δίφαγαν τ' ἀχόρταγὰ της χεῖλια. Κοντὴ, με μᾶτι φλογερὸ κί' ἡλιοκαμμένη ὄψι... ἂν εἶχε δίπλα της σπαθί, μπορούσε νὰ σε κόψῃ.

Τὴν ἐβλεπα καλὰ καλὰ καὶ εἶπα μοναχὸς μου: τί λάθη ὅπου γίνονται 'στῆς γῆς αὐτῆς τῇ σφαῖρα! Ἄνδρας νὰ λέγωμαι ἐγὼ τ' ἀνδρείκελο τοῦ κόσμου, καὶ τσοῦπα ἡ λεβέντισα νὰ ἦναι Περιστέρα! Αὐτὴ, ποῦ με μὴ μπάτσα της ἂν θέλῃ γιὰ ἀστεῖα, 'μπορεῖ νὰ βγάλῃ ὅλη μου τὴν ὁδοντοστοιχία.

Ἀλήθεια ἄνδρες εἴμαστε κί' ἐμεῖς τὰ σαμιαμύθια, ἐμεῖς τὰ παληοζόανα κί' οἱ νεκροσκελετοί, ποῦ ἡ καρδιά μας σάπισε 'στὰ θηλυκὰ μας στήθεα, ποῦ κί' ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ μᾶς ποδοπατῇ; Γιατὶ νὰ καμαρώνουμε καὶ γι' ἄνδρες νὰ περνοῦμε, καὶ σὰν τὸν Σαρδανάπαλο φουστάνια δὲν φοροῦμε;

ᾠ! πόσους, πόσους ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ χάσκουν ὅλη 'μέρα μ' ἕνα σπαθί 'στὴ μέση τους καὶ στέμμα 'στὸ κεφάλι, 'μπορεῖ μονάχη της αὐτὴ ἡ τσοῦπα Περιστέρα με μίαν κλιματόβεργα 'στὰ πόδια νὰ τοὺς βάλῃ. Κί' ὅμως με πόζα τὸ σπαθί βροντοῦν μὲς 'στῆς πλατείας οἱ Λιλιπούτ τοῦ Γκιούλιβερ, ἡ γελοιογραφίαις!

Τὸ φύλον δὰ τῶν κυριῶν παράμερα τ' ἀφίνω· ἀφοῦ ἐδῶ κατήντησαν οἱ ἄνδρες θηλυκὰ, συλλογισθῆτε μόνοι σας τί θάνατι πιά ἐκεῖνο... γιὰ ὕπνο μόνο χάνεται καὶ γιὰ ἐμπορικὰ. Ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἡ φυλὴ τῶν γυναικῶν κί' ἄς μείνῃ, γιὰτὶ θαρρῶ πῶς δὲν 'μπορεῖ χειρότερη νὰ γίνῃ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

("Ιδε ἀριθ. 293).

Πανεπιστημιακά.

Διάλογοι μετὰ ἐπεξηγήσεων.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ἡ Ἀφροδίτη θυμώσασα ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅπως ἀπέλθῃ.

Τρέχω κατόπιν της, τὴν φθάνω, τὴν τσακώνω ἀπὸ τὸ φουστάνι, θέλει νὰ φύγῃ ἐκεῖνη, τὴν τραβῶ ἐγὼ, μοῦ σπρώχνει τὸ χερί ἐκεῖνη, γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι της, τραβῶντάς την τραβῶσά με, ξυλώνονται ἡ σοῦρες.

Τὴν ἀφίνω· φεύγω· με κυνηγᾷ.

Ἀνεβαίνω τὴν σκάλα, με φθάνει, με τσακώνει ἀπὸ τὸ σουρτούκο. Στένω. Μ' ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά ὀπισθεν, μοῦ ξετινάζει σχεδὸν μετὰ λύσεως τὸ κεφάλι. Βγαίνει ἡ μᾶν μου νὰ μᾶς χωρίσῃ ξεκαρδισμένη τὰ γέλια.

— Μὴ, φωνάζει, θὰ τοῦ ξυλώσῃς τὸ ροῦχο, κ' ἐπειτὰ δὲν ράβεται.

Μ' ἀφίνει. Τρέχω ἐπάνω. Μὲ κυνηγᾷ. Τρυπῶνω σὲ μίαν κάμαρα. Δὲν προφθάνω νὰ κλείσω τὴν πόρτα καὶ χάνεται ἡ μισὴ μέσα.

— Μὴ, θὰ σὲ στρυμώξω, φωνάζω, ἐγώ.

— Μὴ, θὰ με σκάσῃς, φωνάζει ἐκεῖνη.

Ἀφίνω τὴν πόρτα. Χώνεται μέσα. Κλείνω τότε μετὰ τὸν σύρτη τὴν πόρτα.

Λαμβάνω θέσιν ἀμύνης ἐγὼ, καὶ θέσιν ἐπιθέσεως ἐκεῖνη.

— Ἐλα! κραυγάζω προκλητικῶς.

Μὲ κυττάζει, τὴν κυττάζω. Μετροῦσαμε τὰς δυνάμεις μας σὰν τὴν γάτα μετὰ τὸν σκύλο.

Σκύβει, καὶ ἀστραπηδὸν βγάζει τὴ γόβα της.

Ὁ κίνδυνος παρέστη. Ἀναβαίνω στὸ κρεβάτι. Γυρίζω, βλέπω τὴν λαμπάδα μου, τὸ περιζήτητον κερί μου εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Τὸ ἀρπάζω.

— Προτείνετε, ἀρμ! Μὰ τὸν θεό, Ἀφροδίτη, σοῦ τὸ χῶνω ὅλο μέσ' τὸ στόμα ἂν ἔλθῃς κοντὰ μου, βοῶ θρασέως.

Ἡ Ἀφροδίτη στέκεται, με βλέπει, σκέπτεται πρὸς στιγμὴν. Μ' ἀγριοκυττάζει. Ὅρμᾳ, ἐπειτὰ, με πιάνει ἀπὸ τὰ πόδια, με σύρει, πέφτω στὸ κρεβάτι, μοῦ ρίχνεται, μ' ἀρχίζει στῆς τσιμπαῖς. Φωνάζω ἐγώ, με δαγκάνει ἐκεῖνη. Φθάνω εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν.

Λοιπὸν τί ἥρωας νὰ ἔρῃς μέσ' στή γενεά μας τούτη ;
γυρεύεις ἓνα λείψανο ἀρχαίου μεγαλείου,
καὶ ἀπαντᾷς τὰ μούτσουνα ὁμογενοῦς τσιφούτη,
γυρεύεις κλέφταις τοῦ βουνοῦ καὶ ἔρῃς τοῦ Ταμείου.
Ἄν θὲς νὰ ψάλλῃς καὶ καμμιὰ καινούρια ἡρώιδα,
θὰ ἔρῃς κοκκότα Παρισίου ἢ Φράγκα μοιχαλίδα.

Ποῦ σήμερα λεβέντηδες καὶ ἥρωας νὰ ἔρῃτε ;
οἱ Σειληνοὶ καὶ οἱ Πρίαποι τριγύρω σας πηδοῦν,
ὅτὸν καφρενὲ σκαπίζουν οἱ νέοι Συβαρίται,
καὶ ἀπὸ τὴν τόση χაύνωσι καὶ ἡ τρίχες των μαδοῦν.
Τὸ σύνθημά των λέγεται—**Γυναῖκα καὶ Στομάχι!**—
γι' αὐτὸ καὶ μόνο πολεμοῦν οἱ Μακραθωνομάχοι!

Καὶ μέσ' σ' αὐτὴ τὴ στείρωσι, μέσ' σ' αὐτὴ τὴ βρῶμα,
ποῦ καὶ οἱ σταυροὶ σὲ γαϊδουριῶν κρεμιοῦνται πισινὰ,
δὲν φαίνεται σὰν ὄνειρό ν' ἀκούς γυναῖκας στόμα
νὰ σοῦ 'μιλῇ γιὰ πόλεμο καὶ ἐλεύθερα βουνά ;
Πρέπει ν' ἀνέβουμε 'ψηλὰ εἰς τῶν βουνῶν τὴν πλάτη,
νὰ ἔροῦμε 'λίγο αἶσθημα καὶ μιὰ καρδιά γεμάτη.

Ἀκόμα τσοῦπα λιγερή, ἀπάνω ὅτὸν ἀνθὸ της,
εἶδε γονεῖους 'στὰ σίδερα τῆς φυλακῆς δεμένους,
εἶδε σφαγμένο κατὰ γῆς τὸν ἕνα ἀδελφὸ της,
καὶ τὴν ψυχὴ της γέμισε τὸ γογγυτὸ τοῦ γένους.
Ἀπηλπισμένη φούχτωσε πρώτη φορὰ πιστόλι,
καὶ Τούρκου ἔφαγε ζωὴ τὸ πρῶτό της τὸ βόλι.

Μὲ δίψα γιὰ ἐκδίκησι 'στ' ἀθῶα της τὰ στήθη
ἐβγήκε κλέφτης 'στὸ βουνὸ καὶ καπετάνιος πρῶτος,
ὅτὸν ἴσκιό γεροπλάτανος ἀξένοιαστη κοιμήθη,
καὶ τὴν νανούρισε γλυκὰ τοῦ τουφεκιοῦ ὁ κρότος.

Σπανοθαγγέλης ἔγινε ἡ μαυρομμάτα κόρη,
καὶ ἡ συντροφικὰ κμαίρωνε τὸ θηλυκὸ ἀγόρι.

Ποιὸς εἶναι πρῶτος 'στὸ σπαθὶ καὶ πρῶτος 'στὸ λιθάρι ;
ποιὸς ἡμπορεῖ μακρύτερα ἀπ' ὅλους νὰ πηδᾷ ;
ποιὸς φαίνεται 'στὸ πάλεμμα πρὸ ἄξιο παλληκάρι,
καὶ ποιὰ φωνὴ γλυκύτερα τοὺς κλέφταις τραγουδᾷ ;
Εἰς ὅλα ὁ ἀμούστακος νικά ἑπαναστάτης,
καὶ ὅλοι μυριοζηλεύουνε τὴν τόση λεβεντιά της.

Ἐμποροῦσε ὁλομόναχη νὰ πολεμᾷ μὲ δέκα,
γιὰ ἄνδρα τὴν ἐγνώριζαν καὶ οἱ βράχοι καὶ ἡ σπηλιάς,
αὐτὴ ἡ ἰδιὰ ἔεχε πῶς ἦτανε γυναῖκα,
καὶ ἀφοβα λημέριαζε 'στῶν λύκων τῆς φωλιάς.
Καὶ τώρα ἔρχεται ἐδῶ ἐλεύθερη νὰ ζήσει,
καὶ ὅλη της τὴν κλέφτικη ζωὴ νὰ λησμονήσει.

Νὰ μὴ τὴν σφίγγῃ τὸ σπαθὶ, νὰ μὴ βαστᾷ τουφέκι,
τὸ φύλό της τ' ἀληθινὸ νὰ θυμηθῇ κομματί,
νὰ μάθῃ νὰ κτενίζεται, νὰ ῥάβῃ καὶ νὰ πλέκῃ,
νὰ κοιμηθῇ καὶ μιὰ φορὰ σὲ μαλακὸ κρεβάτι.
Νὰ πάῃ καὶ εἰς τὰ θέατρα, 'στῆς μπύρας, 'στὰ Πατήσια,
νᾶναι κυρία τοῦ συρμοῦ, ν' ἀφήσῃ τὰ βουνίσια.

Καλῶς τὴν τὴν λεβεντίαν !.. σταυροὺς αὐτὴ δὲν θέλει,
μόνο τὸν ἄνδρα της ζητᾷ καὶ 'λίγο μας ψωμί.
μὴ λυπηθῇτε τίποτα γιὰ τὸν Σπανοθαγγέλη,
τέτοιαις γυναῖκες δίνουνε 'στους ἄνδρας μας τιμὴ.
Ἐλεύθερο τὸν ἄνδρα της καὶ 'λίγη κουραμάνα...
μὴ θέλετε τὴν λεβεντιὰ τῶν σοκακίων ζητιάνα.

Souris.

Τὴν ἀρπῶ ἀπὸ τὸν σάκκον. Τὴν τραβῶ. Κόβονται ἓνα
δύο κουμπιὰ. Χῶνω τὸ χέρι μου παρὰ μέσ' σ' αὐτήν. Θέλει ν'
ἀποσυρθῇ, δὲν τὴν ἀρίνω. Μὲ γρατζουνίζει τὰ χέρια.
Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ τ' ἀποσύρω. Μὲ δαγκάνει δυνατώτε-
ρα. Τίποτα ἐγώ. Ἐκεῖ, ἐκόλλησα. Ἀρχίζει ὁ πόλεμος
ὁ ἐπιθετικὸς.

Τὸ πιστεύετε ; Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὴ μύτη νὰ μὲ σκάσῃ.

— Ἀφῆσέ με, φωνάζω ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ὅχι, δὲν σ' ἀρίνω ἀπαντᾷ ἀγρίως, γιὰ νὰ σὲ μά-
θω ἄλλη φορὰ.

— Θὰ μὲ σκάσῃ.

— Πὲς παρντόν.

— Παρντόν, παρντόν, μιλ φουὰ παρντόν.

Εἰςευρα καὶ καμπόσα γαλλικά.

Μ' ἀρίνει. Σηκώνομαι. Ἀγριεύω, καί,

— Τώρα, ἦλθε ἡ σειρά μου, κρυγάζω.

Τῆς ρίχνομαι καὶ κολλῶ στὴ μέση της ὡς βδέλλα. Κο-
κινίζουν τὰ 'μάτια της, ἀστράπτουσι τὰ 'δικά μου.

Ἀπ' ἐδῶ τὴν ἔχω, ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἔχει. Παλαίωμεν, δαγ-
κανόμεθα σὰν τὰ σκυλιὰ, καὶ κρεμνίζομεθα ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι.

Νέτα !

Κτυπᾷ τὸ κεφάλι της στὰ στανίδια καὶ λειποθυμεῖ.

Ἀναίγω τὴν πόρτα καὶ τρέχω νὰ φέρω νερό.

Μπαίνει ἡ μάνα μου μέσ' καὶ τὴν βρίσκει γελῶσαν.
Εἶχε κάμει τὴν ψευτολειπόθυμον.

Ἐπιστρέφω μὲ τὸ ποτῆρι στὰ χέρια. Τὴν βρίσκω σὰν
μισοσυνερχομένην.

— Ὀλίγο νερὸ, ψιθυρίζει μὲ ἐξησθετισμένην φωνήν.

Τῆς δίδω τὸ ποτῆρι. Μόλις τὸ λαμβάνει, καὶ μιὰ, μὲ
περιχύνει.

Τὴν κυττάζω, γέρνω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὴν μίαν
πλευρὰν, ὡς ἄφωνον δεῖγμα ἀληθοῦς θυμοῦ.

Φορῶ τὸ καπέλλο μου καὶ φεύγω χωρὶς νὰ εἶπω τι.

Καθ' ὁδὸν ἐμονολόγουν ὡς ἐξῆς.

— Δηλαδή, ἦτο μιὰ γαϊδουριά της πρώτης τάξεως.

Ὅριστε πουκάμισο, ὁρίστε λαιμοδέταις . . . Αὐτὸ θὰ πῇ
νὰ δίνῃ κάνεις πολὺ θάρος στὰ κορίτσα . . . Σὲ κάμουν
καββάλα . . . Ἄμ ἐννοιά της, καὶ δὲν τῆς ξαναμιλῶ . . .

Θὰ τὴν κάμω νὰ πῇ φαρμάκι. Αὐριο θὰ τὰ φτιάσω μὲ
τὴν Ἑλένην, ποῦ νὰ τὴν κάμω νὰ σκάσῃ. Δὲν εἶνε κο-
ρίτσι, ἀδελφὲ, αὐτὸ, γιὰ νὰ κάμῃ κάνεις μαζὺ του χω-
ρατὰ . . . Ναί, δὲν σοῦ λέγω, ὅτι ἐπειδὴ εἴχαμε παρα-
γνωριστῇ, ὅτι ἡμποροῦσε κάνεις βαθμηδὸν κάτι νὰ κά-
μῃ . . . ἀλλὰ . . . δαγκάνει ἡ κερατόπιστη . . . Τίπο-
τα, διακοπὴ σχέσεων. Ἄς εἴρῃ ἄλλον . . . Καὶ τί ὤφε-
λήθην, παρακαλῶ, κύριοι, ἀπὸ τὸσον καιρὸ ποῦ γνωρίζο-
μεθα ; — Ἀπολύτως τίποτα. Ναί, δὲν σοῦ λέγω, τὴν
φίλησα κατὰ λάθος μιὰ φορὰ. Ἀλλὰ τί βγαίνει μ' ἓνα
φίλημα ; Ὁχι, ἀδελφὲ . . . Θὰ τῆς πῶ μάλιστα, νὰ
μοῦ κάμῃ τὴν χάρι νὰ μὴ μπατῇ οὔτε στὸ σπῆτι μας . . .
Ἦλθε ; — Τί ἀγαπᾶτε, κυρία ; Κάμμιὰ σχέσις μεταξὺ